

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. B.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2022 č. j. CPR-31695-2/ČJ-2022-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-153417-31/ČJ-2021-000022-SV ze dne 2. 8. 2022, a to tak, že část výroku ve znění „*Počátek doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České*

republiky“ se se mění a nově zní Počátek doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy plyne stanovená doba k vycestování.“ Ve zbylé části bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, lhůta k vycestování bude stanovena po odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když důkladně zjistily skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale nezjišťovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný rovněž nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, tj. v tomto případě žalobce, čímž došlo i k porušení ust. § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu.
3. Žalobce zdůraznil, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí nalézacího správního orgánu neobsahují odůvodnění toho, proč je pobyt žalobce na území České republiky v době držení maďarského pobytu neoprávněný a proč je vyloučena oprávněnost pobytu žalobce na bezvízový styk po ukončení jeho pobytu v Maďarsku. Stejně tak neobsahují určení doby, po kterou byl oprávněn pobývat v Maďarsku. Rozhodnutí správních orgánů nebyla v tomto směru řádně odůvodněna a trpí tak nepřezkoumatelností.
4. Žalobce měl za to, že v době zahájení správního řízení o jeho vyhoštění pobýval na území Evropské unie oprávněně, neboť pokud vstoupil na území schengenského prostoru v době platnosti svého maďarského pobytového oprávnění, tak mu poté začala platit možnost pobývat na území 90 dní na základě ujednání o bezvízovém styku. Měl za to, že pokud správní orgán tvrdí, že žalobce pobýval v schengenském prostoru neoprávněně ke dni 16. 6. 2021, tak musí rozhodnutí obsahovat odůvodnění toho, proč je jeho pobyt na území neoprávněný. Dle jeho názoru musí rozhodnutí správního orgánu obsahovat určení data, od kterého platil jeho pobyt v Maďarsku. Pokud z Evropské unie dne 13. 11. 2021 legálně vystoupil, mohl se vrátit logicky až po tomto datu. Pokud po tomto datu kdykoliv vstoupil zpět a již měl platný maďarský pobyt, nemohlo se tak jednat o pobyt neoprávněný a celé řízení včetně obou rozhodnutí jsou nedůvodná a nezákonná.
5. Konstatoval, že skutková podstata správního vyhoštění, kterou uvádí správní orgán, nemůže být za shora uvedené situace použita, neboť reálný stav je takový, že jednoznačně pobýval na území oprávněně a je zcela irrelevantní, kdy na území schengenského prostoru vstoupil po 13. 11. 2021, což vyplývá přímo ze spisu. Jinými slovy, nemohl na území vstoupit jindy než mezi 13. 11. 2021 a 16. 6. 2021, kdy jakýkoliv takový vstup by se odehrál v době platnosti buď maďarského pobytového oprávnění, nebo oprávnění na základě bezvízového styku a jeho pobyt by pak byl oprávněný minimálně do cca 10. 9. 2021.
6. Žalobce také namítal, že napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života a správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která nebyla přezkoumatelným způsobem zdůvodněna. Žalobce především poukazuje na fakt, že se jedná

o bezúhonnou osobu a excesivní jednání v tomto smyslu, pokud vůbec o protiprávní jednání šlo.

7. Správní orgány také podle názoru žalobce nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce, když správní orgán prvního stupně sice uvádí hlediska uvedená v ust. § 174a zákona, avšak prakticky nijak se nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadeného rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
11. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 16. 6. 2022 č. j. KRPA-153417-16/ČJ-2021-000022-SV, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-153417-31/ČJ-2021-000022-SV ze dne 2. 8. 2022, odvolání žalobce ze dne 15. 8. 2022, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 4. 10. 2022 č. j. CPR-31695-2/ČJ-2022-930310-V241.
12. Žalobce byl dne 15. 6. 2017 kontrolován policejní hlídkou, kdy nejprve ke kontrole předložil neplatné povolení k pobytu vydané Maďarskou republikou a poté biometrický cestovní doklad č. x vydaný x, ve kterém ovšem nebylo vyznačeno žádné platné oprávnění žalobce k pobytu. Pro podezření z neoprávněného pobytu byl tudíž žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, lhůta k vycestování bude stanovena po odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování.
13. Z cestovního dokladu žalobce bylo zřejmé, že jako poslední přechodové razítko je v něm vyznačeno výstupní razítko ze dne 13. 11. 2020, avšak není v něm již vyznačeno žádné pozdější vstupní přechodové razítko. Současně se z emailové odpovědi maďarské policie ze dne 15. 6. 2021 podává, že maďarské povolení k pobytu, kterým se žalobce původně vykazoval, bylo zrušeno ke dni 10. 5. 2021 s tím, že žalobce momentálně nemá platné povolení k pobytu vydané příslušnými orgány Maďarské republiky.
14. Žalobce do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka řízení sepsaného dne 16. 6. 2021 uvedl, že naposledy vstoupil na území schengenského prostoru v březnu 2021 a do České republiky přicestoval dne 14. 6. 2021 z Maďarska za účelem návštěvy kamaráda. Svůj vstup na území schengenského prostoru ani na území České republiky není schopen žádným způsobem prokázat. O zániku platnosti svého povolení k pobytu vydaného Maďarskou republikou nevěděl, ani se to neměl jak dozvědět. Doplnil k tomu, že v Maďarsku bydlel

nedaleko Budapešti na adrese, kterou si nepamatuje, s tím, že si zde nepřebíral poštu. V České republice přespal v Praze u kamaráda. Ke svým osobním a rodinným poměrům uvedl, že je ženatý a má dvě děti, kdy manželka s dětmi je na Ukrajině a on je s nimi v kontaktu. V České republice nemá žádné vazby ani aktivity, nepracuje zde, peníze na pobyt má z Maďarska. Na území České republiky nemá žádné blízké osoby ani rodinné příslušníky, veškeré takové osoby má v zemi původu. V případě svého vyhoštění se má kam vrátit a jeho případné vycestování nezasáhne do rodinného ani soukromého života žádné osoby na území České republiky. Ve vycestování mu nic nebrání a v zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí. Vycestuje dobrovolně.

15. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

16. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum“.
17. Podle § 119a odst. 2 zákona „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
18. Podle § 174a odst. 1 zákona „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
19. Soud má za prokázané, že žalobce v době, kdy byl kontrolován policejní hlídkou, neprokázal, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum, když maďarské povolení k pobytu, kterým se původně prokázal, bylo neplatné, a žádným jiným povolením nedisponoval. Neplatnost povolení k pobytu vydaného Maďarskou republikou byla zjištěna zprávou maďarské policie ze dne 15. 6. 2021. Absence jiného povolení k pobytu se pak podává z žalobcem předloženého cestovního dokladu, ve kterém rovněž není ani vyznačeno vstupní přechodové razítko do schengenského prostoru, které by následovalo po datu posledního vycestování žalobce ze schengenského prostoru, tj. po datu 13. 11. 2020. Neschopnost prokázat vstup do schengenského prostoru a na území České republiky pak žalobce přiznal i v rámci svého výsledku v procesním postavení účastníka řízení.
20. K námitkám žalobce je předně třeba konstatovat, že žalobce nebyl vyhoštěn z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území České republiky či na území smluvních států, nýbrž pro neschopnost prokázat, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. K naplnění této skutkové podstaty není nutno prokazovat žalobci neoprávněný pobyt na území smluvních států, natož pak vymezovat jeho přesný časový rámec. Pro naplnění předmětné skutkové podstaty je naopak třeba žalobci prokázat, že nedisponuje platným vízem či krátkodobým vízem a že současně není schopen prokázat, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. To se správním orgánům beze zbytku podařilo, když učinily správný závěr, že

žalobce neprokázal pobyt na území smluvních států po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. V daném případě pak šlo o to, že žalobce nemá z blíže nezjištěného důvodu vyznačeno v cestovním dokladu vstupní přechodové razítko do schengenského prostoru, které by časově následovalo po dni vyznačení posledního výstupního přechodového razítka ze dne 13. 11. 2020, což mimo jiné znemožňuje posouzení toho, zda na území České republiky, pobýval v době, kdy byl kontrolován, oprávněně či nikoli. Námitky žalobce založené na rozporování jeho neoprávněného pobytu na území smluvních států ani námitky spočívající v nevymezení časového rámce tohoto neoprávněného pobytu tak nemohou v tomto řízení obstát.

21. K případu žalobce se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku 5 Azs 369/2021 – 24 ze dne 3. 6. 2022, kde uvedl, že: „...městský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že stěžovatel naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území České republiky, aniž by byl schopen doložit oprávněnost tohoto pobytu. Dle názoru Nejvyššího správního soudu byl v tomto směru naprosto dostatečně zjištěn a správně posouzen i skutkový stav, neboť ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že stěžovatel pobýval na území České republiky v době, kdy jeho maďarský pobyt již neplatil, a stěžovatel současně nebyl schopen nijak doložit, jakým způsobem a kdy vstoupil do schengenského prostoru. Stěžovatel si měl být vědom toho, že jeho pobyt již neplatí, a zároveň ve výsledku výslovně uvedl, že nemá svůj vstup na toto území jak doložit. Neznalost zákona, konkrétně povinnosti doložit vstup dle uvedeného ustanovení, stěžovatele neomlouvá, a proto musí nést negativní důsledky svého protiprávního jednání.“
22. Dle zdejšího soudu jakékoliv úvahy žalobce ohledně toho kdy mohl, nebo nemohl, nejdříve vstoupit na území schengenského prostoru jsou zcela nepřipadné, pokud nemůže žádným způsobem prokázat, že tomu tak skutečně bylo.
23. K námitce žalobce, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, Městský soud v Praze uvádí, že za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgány shromáždily potřebné podklady, zejména provedly výslech žalobce a zajistily kopie dokladů žalobce. Žalobci bylo umožněno uvést všechny podstatné informace týkající se okolností jeho cesty do České republiky, jeho pobytu a zaměstnání na zdejším území, realizace jeho soukromého a rodinného života jak na území České republiky, tak na území Ukrajiny.
24. Stanovená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se soudu nejeví jako nepřiměřená. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č. j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání jednoho roku uložena ani ne v jedné třetině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona. Správní orgán prvního stupně potom na str. 5-6 prvostupňového rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, kdy soud pro stručnost na toto odůvodnění, se kterým se lze ztotožnit, plně odkazuje. Rovněž tak žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil, proč dobu správního vyhoštění žalobce v trvání jednoho roku posoudil jako přiměřenou zjištěnému stavu věci.

25. Správní orgány dále nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti prokazující nepřiměřený zásah. Není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
26. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlížely ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. V napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný souhlas se závěry správního orgánu prvního stupně. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje. Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalobci byly v rámci výsledku kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobce, například lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Správní orgán prvního stupně se důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností na str. 4 a 5 svého rozhodnutí a soud s jeho hodnocením souhlasí. Správnímu orgánu prvního stupně ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.
27. Tam, kde žalobce dále nad rámec konkrétních námitek jen obecně vytýkal porušení § 2 odst. 3, odst. 4 § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, k těmto výtčkám neuvedl žádné další konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jeho případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.
28. Městský soud v Praze dále poukazuje na to, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: „*Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu*

čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“

29. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, stanoví pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. 5 A 139/2002 - 46).“
30. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce. Správní orgány obou stupňů vyhodnotily nelegální pobyt žalobce odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobce v rozsahu 1 roku je s přihlédnutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku, tedy v dolní polovině zákonem stanovené sazby. Správní orgány tedy nepochybně zohlednily polehčující okolnosti případu žalobce svědčící v jeho prospěch, neboť přistoupily k uložení správního vyhoštění v délce 1 roku, a nikoli ve vyšší sazbě. Soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů, že takový postup plně odpovídá povaze a závažnosti protiprávního jednání žalobce, není v žádném ohledu nepřiměřený a není nijak neobvyklý.
31. Soud k tomu podotýká, že jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 164/2020-24, správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v případech, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: „Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“
32. V případě žalobce platí, že jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn pobytovou kontrolou, a nikoli jeho vlastní aktivitou, je tedy zřejmé, že žalobce svou pobytovou situaci nijak neřešil. Vzhledem k tomu, že žalobce svůj pobyt neřešil a správnímu orgánu jej nehlásil, je možné se domnívat, že v případě, že by žalobce nebyl kontrolován, tak by na území České republiky pobýval i nadále.

33. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 1 roku považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v dolní polovině možné zákonné sazby (3 let). Žalobce ohledně nepřiměřenosti délky uloženého vyhoštění též namítá, že je nutné vážit následky, které pro něj může správní vyhoštění mít. Konkrétně se má jednat o stigma, které mu napadeným rozhodnutím vznikne, kdy v případě vyhoštění je prakticky nemožné se následně navrátit na území schengenského prostoru.
34. Ohledně toho, že by napadené rozhodnutí mělo pro žalobce negativní důsledky, soud uvádí, že ani tuto námitku důvodnou neshledal. Žalobce si předně daný stav zapříčinil sám tím, že se nezajímal o své pobytové oprávnění. Musel si přitom být vědom, že v případě, že bude jeho neoprávněný pobyt zjištěn, bude mít tato skutečnost příslušné následky. Jakmile navíc uplyne stanovená doba zákazu vstupu, může se žalobce na území schengenského prostoru, či přímo do České republiky opět vrátit, když neuvedl žádné konkrétní překážky, které by mu v tom měly bránit.
35. Správní orgány zohlednily všechny skutečnosti, které vyšly najevo v průběhu řízení, a své rozhodnutí založily dle hodnocení soudu na správných východiscích.
36. Napadené rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné, splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
37. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. listopadu 2022

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně